

NICCOLÒ AMMANITI

EĞLENCE
BAŞLASIN

ROMAN

Çeviri: YELDA GÜRLEK

NICCOLÒ AMMANITI

EĞLENCE
BAŞLASIN

Che la festa cominci, Niccolò Ammaniti

© 2009, Niccolò Ammaniti

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mart 2013

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Tanay Burcu Ural Kopan

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: © Shutterstock / Elena Ray

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

ISBN 978-975-07-1780-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

NICCOLÒ AMMANITI

EĞLENCE
BAŞLASIN

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Yelda Gürlek

Niccolò Ammaniti'nin Can Yayınları'ndaki diğler kitapları:

Korkmuyorum, 2003

Tanrı Nasıl İsterse, 2011

Sen ve Ben, 2012

NICCOLÒ AMMANITI, 25 Eylül 1966'da Roma'da doğdu. 1994'te ilk romanı *Branchie* yayımlandı. Ardından *Çamur* (1996) ve *Alır Götürürüm Seni* (1999) adlı romanları geldi. 2001'de yayımlanan *Korkmuyorum*, aynı yıl Viareggio Ödülü'nü kazandı. *Tanrı Nasıl İsterse* kitabı ona 2007 Strega Ödülü'nü getirdi. 2009'da *Eğlence Başlasın* adlı romanı yayımlandı. Onu 2010'da *Sen ve Ben* izledi. Niccolò Ammaniti'nin *Çamur* 1998'de Marco Risi, *Branchie* 1999'da F.R. Martinotti, *Korkmuyorum* 2003'te, *Tanrı Nasıl İsterse* 2008'de Gabriele Salvatores, *Sen ve Ben* 2012'de Bertolucci tarafından sinemaya uyarlandı. Ammaniti'nin eserleri çeşitli dillere çevrildi.

YELDA GÜRLEK, 1967'de Ankara'da doğdu. AÜ DTCF İtalyan Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. ODTÜ ve Yeditepe üniversitelerinde İtalyanca dersleri verdi, Galileo Galilei ve IMI İtalyan liselelerinde İtalyanca öğretmeni olarak görev aldı. Halen Bahçeşehir Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak İtalyanca derslerine girmektedir. Stefano d'Anna'dan *Tanrılar Okulu*'nu, Sveva Casati Modignani'den *Solup Giden Aşklar*'ı, Patrizia Gucci'den *Eş'siz*'i, Maria Venturi'den *Paramparça*'yı ve değişik yayınevleri için pek çok çocuk kitabını Türkçeye çevirmiştir.

Beni kutudan çıkaran
Anatole'ye

Birinci bölüm

Giriş

*Suicide is painless
It brings on many changes...
The game of life is hard to play
I'm gonna lose it anyway
The losing card I'll someday lay
So this is all have to say.*

MASH, *Suicide is Painless.*

*Tu sei forte, tu sei bello, tu sei imbattibile,
tu sei incorruttibile, tu sei un... Ah... Ah... Cantautore.*

EDOARDO BENNATO

1

Abaddon'un Vahşi Hayvanları, Oriolo Romano'daki pizzacı Jerry 2'de bir masada toplanmışlardı.

Liderleri Saverio Moneta, diğer adıyla Mantos endişeliydi.

Durum ciddiye. Tarikatın yönetimini yeniden eline alamayacak olursa bu buluşma, Vahşi Hayvanlar'ın son toplantısı olma riski taşıyordu.

Kan kaybı bir süre önce başlamıştı. Aralarından ilk giden "Biçerdöver" lakaplı Paolino Scialdone olmuştu. Adam tek söz etmeden onlara sırtını çevirmiş ve Pavia'daki "Apokalips'in Çocukları" adlı satanist bir gruba katılmıştı. Ondan birkaç hafta sonra da Antonello Agnese yani Molten, kendisine elden düşme bir Harley Davidson satın alarak Subiaco'daki Cehennem Melekleri'ne katılmıştı. Son olarak da Vahşi Hayvanlar'ın unutulmaz kurucu üyesi ve Mantos'un sağ kolu Nosferatu yani Pietro Fauci evlenerek Abetone'de bir tesisatçı dükkânı açmıştı.

Dört kişi kalmışlardı.

Onları hizaya sokmak ve yeni müritler toplamak için çok ciddi bir konuşma yapması gerekiyordu.

Grubun idealist savunucusu Silvietta, Mantos'a, "Sen ne yiyeceksin?" diye sordu. Silvietta çok zayıf, kızıl saçlı bir kızdı ve alnının neredeyse en üst noktasından

yay çizerek uzanan incecik kaşlarının altında iki top gibi asılı duran yusuvarlak gözleri vardı. Burun deliklerinden birine ve dudağının ortasına birer gümüş halka takmıştı.

Saverio dalgın gözlerle mönüye baktı. “Bilmiyorum. Deniz mahsullü mü yesem? Yok, yok yemesem daha iyi, sarmısak mideme yapışıp kalıyor... En iyisi *pappardelle* yemek.”

İki metre boyunda, şişman, uzun saçları siyaha boyalı, gözlük camları her zaman yağlı olan Roberto Morosillo, diğer adıyla Murder, “Onu bilmeyenler de yapıyor ama yine de çok lezzetli,” diye onayladı. Üstünde, kenarları parçalanmış Slayer baskılı bir tişört vardı. Aslen Sutriliydi, Roma’da hukuk okuyordu ve Vetralla’daki Bricocenter Yapı Marketi’nde çalışıyordu.

Saverio, müritlerini dikkatle inceledi. Otuzlarını geçmiş olmalarına rağmen, hâlâ beş para etmez metalciler gibi giyiniyorlardı.

Onlara bu konuda rica etmekten başka çaresi yoktu: “Normal görünmelisiniz, o *piercing*’leri, dövmeleri, derili metalli aksesuarları üstünüzden çıkarın,” demeyi düşündü ama söze dökemedi.

Elindekiyle mutlu ol, diye geçirdi içinden.

Mantos, bakışlarını yukarı kaldırdı, pizzacı tezgâhının arkasındaki duvarda asılı duran “Bira Morretti” yazılı aynada yansıyan görüntüsünü fark etti. Bir yetmiş iki boyunda ve ince yapıydı. Metal çerçeveli gözlükleri ve keskin bir ayrımla sola doğru taranmış koyu renk saçları vardı. Düğmeleri boynuna kadar iliklenmiş, yarım kollu açık mavi bir gömlek, dikişleri mavi, fitilli kadife bir pantolon ve mokasen okul ayakkabıları giymişti.

Normal biri. Tıpkı öteki kötülük şövalyeleri gibi: Ted Bundy, Andrej Çikatilo, Milwaukee canavarı yamyam Jeffrey Dahmer. Sokakta rastlayabileceğin bu insan-

lara çıkarıp bir lira bile vermezdin. Oysa onlar şeytanın sevgili çocuklarıydı.

Benim yerime bu uğursuz müritlere Charlie Manson sahip olmuş olsaydı, acaba ne yapardı?

Grubun dördüncüsü, ince yapılı, sarmısağı, çikolata-yı ve gazlı içecekleri hazmedemeyen, yemek borusunda doğuştan sıkıntısı olan Edoardo Sambreddero yani Zombi, ona beklemediği bir hamle yaptı. “Üstat konuşmamız gerekiyor... Tarikatı ilgilendiren bir şey düşündük de...”

Zombi, Manziana’da elektrik tesisat işlerinde babasına yardım ediyordu. “Bizim tarikat yani biz, teknik olarak yokuz.”

Saverio, müridin varmaya çalıştığı noktayı sezinlemiş ama anlamazdan gelmişti. “Ne demek istiyorsun?”

“En son ne zaman kanlı yemin töreni yaptık?”

Saverio omuzlarını silkti. “Birkaç yıl önce olsa gerek.”

“Örneğin, internette bize dair hiçbir bilgi yok, Apokalips’in Çocukları hakkında ise pek çok,” diye fısıldadı Silvietta, sesi öyle zayıftı ki, onu duymadılar bile.

Zombi, elindeki grisiniyle başkanı işaret ederek, “Bunca zamandır ne halt ettik?” dedi.

Murder da konuşmaya katıldı. “Bize sözünü vermiş olduğun şeylerden hangilerini gerçekleştirdik? İnsan kurban etme töreni hiç olmadı, üstelik bize bir sürüsünü kurban edeceğimizi söylemiştin. Ya bakire kanıyla inisiyasyon ayini? Ya da satanist seks âlemi?”

Saverio gerilmişti, “Bir kere biz, insan kurban etme ayini yaptık, üstelik olması gerektiği gibi yaptık,” diye açıkladı. “Başarılı olmamış olabilir ama onu yaptık. Üstelik seks âlemini de.”

Geçen yılın Kasım ayında, Roma trenindeyken Murder, Silvia Butti adında, Psikoloji Fakültesi’ne dışarı-

dan devam eden bir kızla tanışmıştı. İkisinin pek çok ortak yönü vardı: Lazio takımına, korku filmlerine, Slayer'a ve Iron Maiden'a yani seksenlerin eski kaliteli *heavy metal*'ına duydukları aşk gibi. İkisi, msn'de yazışmaya ve de cumartesi öğleden sonraları Corso Caddesi'nde buluşmaya başlamışlardı.

Sutri Ormanı'nda Silvia Butti'yi Şeytan'a kurban etme düşüncesi ilk olarak Saverio'nun aklına gelmişti.

Ama küçük bir sorun vardı. Kurbanın bakire olması gerekiyordu.

Murder açıkça söylemişti. "Yapabileceğim her şeyi yaptım ama iş onu becermeye gelince onu ikna etmenin yolunu bulamadım."

Zombi gülmeye başladı. "Senin gibi bir şişko tarafından becerilmenin gereksiz olduğunu düşünmüş olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

"Geri zekâlı, kız bakire kalma konusunda kişisel bir seçim yaptı. O, yüzde yüz bakire. Hem ayrıca, pardon ama öyle değilse de ne olmuş yani?"

Grubun üstadı ve de teknik konulardaki uzman kişisi Saverio endişeliydi. "Şey, bu oldukça ciddi bir konu. Eğer öyle ise kurban ayini boşu boşuna yapılmış olabilir ya da daha kötüsü doğrudan bizim aleyhimize dönebilir. Cehennem'in güçleri memnun edilmediğinde bize saldırabilir ve bizi mahvedebilirler."

Saatler süren tartışmaların ve internet araştırmalarının sonucunda kurbanın lekesizliğinin başlı başına bir sorun olmayacağı sonucuna varmışlardı. Böylelikle bir plan yapmışlardı.

Murder, Silvia Butti'yi Oriolo Romano'da pizza yemeye davet etmişti. Orada mum ışığında ona *suppli*¹,

1. (İt.) Yumurta bularak kızartılan peynirli haşlanmış pirinç köftesi.

morina balığı filetosu ve içinde üç adet Roipnol¹ erittiği koca bir bardak bira ısmarlamıştı. Yemeğin sonunda genç kız güçlkle ayakta duruyor ve bir sürü anlamsız şey söylüyordu. Murder onu kucakladığı gibi arabaya atmış ve Bracciano Gölü'nde birlikte gün doğuşunu izlemek bahanesiyle onu Sutri Ormanı'na götürmüştü. Abaddon'un Vahşi Hayvanları, kurban ayini için orada tuf bloklarından bir tapınak inşa etmişlerdi. Yarı şuuruz haldeki kız çırılçıplak bir halde sunağa yatırılmıştı. Saverio önce Şeytan'ı çağırmiş, sonra bir tavuğun kafasını kesmiş ve kanını kızın çıplak bedenine püskürtmüştü ve sonra da hepsi birden kızını becermişlerdi. O sırada bir çukur kazmış ve kızını canlı canlı içine gömmüşlerdi. Ritüel gerçekleşmiş, tarikat üyeleri Şeytan'ın karanlık dünyasına yolculuğa çıkmışlardı.

Sorun üç gün sonra kendini göstermişti. Vahşi Hayvanlar, *Texas Katliamı: Başlangıç* adlı filmi izledikleri Flamingo Sineması'ndan çıktıkları sırada karşılarında Silvia'yı görmüşlerdi. Genç kız, parkta bir banka oturmuş *piadina*² yiyordu. O geceye dair pek bir şey hatırlamıyordu ama çok eğlendiği kanısındaydı. Onlara, toprağın altında kendine geldiğinde, dışarı çıkıncaya kadar nasıl kazdığını anlatmıştı.

Saverio derhal onu tarikatın yasal dışı müridi ilan etmişti. Birkaç hafta sonra da kız, Murder'la nişanlanmıştı.

“Evet, tamam satanist seks âlemi yaptığınız doğru,” diye utangaç utangaç mırıldandı Silvietta. “Bana bunu yüz kez anlattınız.”

1. Kriminal literatürde “tecavüz hapi” olarak bilinen uyku ilacı.

2. (İt.) Bazlama ekmeğiyle yapılan sandviç.

“Evet ama bakire değildin. Bu durumda teknik olarak ayin de başarılı olamamıştı...” dedi Zombi.

“Bakire olduğumu da nasıl düşünebildiniz? Benim ilk ilişkim...”

Saverio sözünü kesti. “Yine de bir satanist ayiniydi...”

Zombi kısa kesti. “Tamam, kurban ayinini bir yana bırakalım, başka ne yaptık?”

“Bir sürü koyun boğazladık, diye hatırlıyorum? Yoksa yanılıyor muyum?”

“Başka?”

Mantos isteksizce sesini çıkardı. “Başka! Başka! Başka, Anguillara Sabazia viyadüğü üzerindeki yazılar var!”

“O da ne ki! Siz, Paolino’nun Pavia’dakilerle bir rahibenin karnını deştğini biliyor musunuz?”

Abaddon’un Vahşi Havyanları’nın liderinin o sırada yapabildiği tek şey bir bardak su içmek oldu.

Elini ağzının kenarına götürerek, “Mantos? Anladın mı?” diye sordu Murder. “Onlar elli sekiz yaşındaki bir rahibenin karnını deştiler.”

Saverio omuz silkti. “Her zamanki saçmalık işte. Paoło bizi huzursuz etmek istiyor, çünkü bizi bıraktığına pişman oldu,” dedi.

Oysa içinden bir ses bunun hiç de saçmalık olmadığını söylüyordu.

“Sen televizyonda haberleri izlemiyor musun yoksa?” Murder acımasız sözlerini sürdürmeye kararlıydı. “Pavia yakınlarında kafası kopmuş halde bulunan Caianellolu rahibeyi hatırlıyor musun?”

“Ee, ne olmuş?”

“Bunu Apokalips’in Çocukları yaptı. Onu bir otobüs durağından yüklendikleri gibi götürdüler ve sonra da Kurtz, çift başlı savaş baltasıyla kadının başını gövdesinden ayırdı.”

Saverio, Pavalı Apokalips'in Çocukları'nın lideri Kurtz'dan nefret ederdi. Her zaman sınıf birincisiydi. Her zaman en akla gelmedik şeyleri o yapardı. "Aferin Kurtz! Tebrikler! Sen en iyisisin!"

Saverio eliyle yüzünü sıvazladı. "Tamam çocuklar... Sizin de, bunun benim için zor bir dönem olduğunu anlamanız gerekiyor. İkizlerin doğumu. Yeni evin kahrolası banka borcu."

"Ha bu arada, küçükler nasıl?" diye sordu Silvietta.

"İkisi de birer borudan farksız, üstten yiyorlar, alttan çıkarıyorlar. Geceleri de bize göz yumdurmuyorlar. Bir de üstüne kızamıkçık oldular. Bunlar yetmezmiş gibi Serena'nın babası da leğenkemiğinden ameliyat oldu ve böylece mobilya mağazasındaki bütün işler bana kaldı. Şimdi siz bana söyleyin, bu haldeyken ben tarikat için nasıl bir şeyler organize edebilirim?"

"Mağazada indirimli bir şeyler var mı? Yataklı, üç kişilik bir kanepeye ihtiyacım var, benimkini kedi parçaladı da," diye sordu Zombi.

Vahşi Hayvanlar'ın lideri dinlemiyordu, akli Kurtz Minetti'ye takılmıştı. Yerden bitme, kavanoz kılıklı. Profesyonel pastacı. Önceden *folletto*'nun¹ bir temsilcisini ateşe vermişti. Şimdi de bir rahibenin başını gövdesinden ayırmıştı.

Parmağıyla her birini tek tek işaret ederek, "Hepiniz nankörsünüz," dedi. "Ben bu tarikat için canımı verdim. Sizi yer altı dünyasının mabedine götüren ben olmasaydım, şimdi hepiniz hâlâ *Harry Potter* okuyor olurdunuz."

Murder, "Evet Saverio ama sen de bizi anla. Bizim gruba inancımız tam; ama böyle de devam edemeyiz,"

1. Kötülükten ziyade yaramazlık yapan cüce cin.

dedi ve hiddetle bir grisiniye dişlerini geçirdi. “Vazgeçelim ve dost kalalım.”

Vahşi Hayvanlar’ın başkanı, bıkkınlıkla elini masaya vurdu. “Şöyle yapalım. Bana bir hafta zaman verin. Bir hafta gibi bir zamana kimsenin itirazı olamaz.”

Dudağındaki gümüş halkayı ısırarak meşgul olan Silvietta, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

“Abartılı bir eylem üzerinde çalışıyorum. Çok tehlikeli bir görev...” Sözlerine kısa bir ara verdi. “Ne var ki hiçbiriniz geri çekilemezsiniz. Çünkü konuşmaya gelince sizden iyisi yok. İş, risk almaya gelince...” Alaycı bir tonla sesini incelterek, “Ben yapamam, kusura bakma... Ailevi sorunlarım var, annemin durumu pek iyi değil... Çalışmak zorundayım.”

Bakışlarına bambaşka bir anlam yükleyerek başını suçlu suçlu tabağın içine gömecek kadar eğen Zombi’ye çevirdi. “Hayır. Herkes aynı şekilde kışını tehlikeye sokmayı bilecek.”

Murder korka korka, “Acaba bize bir parçacık ipucu veremez misin?” diye sordu.

“Hayır! Size sadece bu işin bizi, İtalya’daki bütün satanist grupların liste başına sıçratacak bir eylem olacağını söyleyebilirim.”

Silvietta, Mantos’un bileğini tuttu. “Mantos, lütfen, rica ediyorum, bize küçücük de olsa bir şey söyle. Çok merak ediyorum...”

“Hayır! Olmaz dedim! Beklemek zorundasınız. Eğer bir hafta içinde size ciddi bir projeyle dönmeyecek olursam, o zaman birbirimize teşekkür eder, güzelce el sıkışır, veda ederiz ve de bu tarikatı kapatırız. Anlaşıldı mı?” Ayağa kalktı. Simsiyah gözleri kıpkırmızı olmuştu, pizzacı fırınından çıkan alevler gözlerine yansıyor. “Müritlerim, şimdi bana bağlılığınızı gösterin!”

Müritler başlarını önlerine eğdiler. Liderleri gözleri-

ni tavana dikti ve kollarını iki yana açtı.

“Sizin karizmatik babanız kim?”

Vahşi Hayvanlar hep bir ağızdan, “Sen!” diye bağırdılar.

“Şer’in kitabını kim yazdı?”

“Sen!”

“Karanlıklara açılan ayınlerin yöntemlerini size kim öğretti?”

“Sen!”

“Tavşan soslu *pappardelle*’yi kim sipariş etti?” Garson, kollarına dizdiği dumanı tüten tabaklarla oracıkta bitivermişti.

“Ben!” Saverio havadaki bir elini tabağa uzattı.

“Elini sürme sakın, çok sıcak, yanarsın.”

Abaddon’un Vahşi Havyanları’nın lideri, olduğu yere çöktü ve sessizce yemeğe koyuldu.

2

İtalya’nın başkenti Roma’da, Jerry 2 Pizzacısı’ndan elli kilometre ötede üç vitesli küçük bir Vespa motosiklet canhıraş Monte Mario yokuşunda ilerlemekteydi. Üstünde tanınmış yazar Fabrizio Ciba vardı. *Scooter*, trafik ışıklarında durdu ve yeşil yanınca Camilluccia Sokağı’na yöneldi. İki kilometre sonra geniş demir kepenklerin önünde fren yaptı. Hemen yanında, üstünde “Villa Malaparte” yazan, pirinçten bir tabela asılıydı.

Ciba, karşısında aniden beliriveren gri flanel takım elbisenin içine sıkıştırılmış *Başpiskopos*’la karşılaştığı sırada, kapıdan içeri girmiş doğruca eve uzanan çakıltaşlı upuzun bir rampayı çıkmaya hazırlanıyordu. “Affedersi-

niz! Beyefendi, affedersiniz! Nereye gidiyorsunuz? Davetiyeniz var mı?”

Yazar, başındaki kâse şeklindeki kaskı çıkardı ve kırış kırış olmuş ceketinin ceplerini aramaya başladı. “Hayır, korkarım yanıma almamışım... Unutmuş olmalıyım.”

Adam bacaklarını geniş bir açıyla iki yana açtı. “Bu durumda içeri giremezsiniz.”

“Ben bu... şeye davetliyim.”

Kapıdaki fedai cebinden bir kâğıt çıkardı ve kırmızı çerçeveli küçük gözlüklerini burnunun üstüne yerleştirdi. “Adınız ne demiştiniz?”

“Henüz bir şey söylemedim. Ciba. Fabrizio Ciba.”

Adam bir yandan işaretparmağını davetli listesindeki isimlerin üstünde kaydırmaya, diğer yandan da başını hayır anlamında sallamaya başladı.

Beni tanımadı. Fabrizio öyle çok da sinirlenmedi. Bu başpiskopos kılıklı kapı görevlisinin edebiyat üzerine talim yapmadığı açıkça anlaşılıyordu, lanet olsun, televizyon da seyretmez miydi? Ciba, çarşambaları Rai 3 kanalında *Suç & Ceza* adlı tıpkı bunun gibi durumları konu alan bir televizyon programını sunmaktaydı.

“Üzgünüm. İsminiz listede yer almıyor.”

Yazar, Sarwar Sawhney’in, kendi yayınevi Martinelli tarafından yayımlanan Nobel edebiyat ödüllü, *Dünyada Bir Yaşam* adlı son romanını tanıtmak için oradaydı. Özel Hukuk Elkitabı gibi iki dev kitaba imza atmış, altmış üç yaşındaki Sawhney, İsveç Akademisi’nden ödül almıştı. Ciba, yayınevini bu onurunu, Roma Sapienza Üniversitesi’nde İngiliz-Amerikan Edebiyatı kürsü başkanı olan Gino Tremagli’yle paylaşacaktı ve bu yaşlı geveze sadece olaya resmî bir izlenim kazandırmak için oraya davet edilmişti. O koca kitapta saklı tutulan esrar perdesini tutuşturmak ve sırları kültür açlığı çektiği herkesçe bilinen Roma halkına sunmak da Fabrizio’ya düşüyordu.

Bütün dünyada yayımlanan romanları ve layık görüldüğü Viareggio, Strega gibi saygın ödülleriyle Ammaniti, genç İtalyan yazarların en önemilerinden.

Yüzyılın eğlencesine hoş geldiniz.

İtalya'nın gayrimenkul zengini Sasà Chiatti yeni satın aldığı Villa Ada'da daha önce eşi benzeri görülmemiş, sürprizlerle dolu bir eğlence düzenlemeye karar verir. Yıllarca onu görmezden gelerek küçümseyen elit kesime kendini kabul ettirme gösterisidir bu.

Roma'nın göbeğinde bir safari ortamı hazırlanmıştır. Aslan, tilki ve kaplan avı için grupların oluşturulduğu ortamda, filler, timsahlar, maymunlar, piranhalar, suaygırları gırla gitmektedir. Bulgar aşçılar, tren istasyonundan toplanan Afrikalı süreççiler, estetik cerrahlar, yeni yeni parlayan film yıldızları, futbolcular, düş kırıklığına uğramış yakışıklı yazar Fabrizio Ciba, yaşamına satanist lider olarak renk katan ve davetin başkonuğu şarkıcı Larita'yı öldürerek dünyaya sesini duyuracağını sanan Mantos da oradadır.

Ammaniti'nin keskin mizah anlayışı, çağımızın tuhaflıklarını, şımarıklıklarını dile dökerken, giderek azalan erdemlerin de altını çiziyor. Kitap boyunca insanı dehşete düşüren sahneleri okurken bile gülümsediğinizi fark edeceksiniz.

Kapak resmi: ELENA RAY

ISBN 978-975-07-1780-2

9 789750 717802